

CEVINISMEN

CEVINISMEN.....	1
Kapitel 1 – När världen vaknade.....	3
Kapitel 2 – När ensamheten talade.....	5
Kapitel 3 – Cevins Gärningar.....	7
Den stora hungerns tid.....	7
Salladens under.....	8
Cevin och barnens framtid.....	9
Världen läker.....	9
Kapitel 4 – Läran.....	10
1. Läran om Trygghet.....	10
2. Läran om Kärlek.....	11
3. Läran om Salladen.....	11
4. Läran om Hälsa.....	11
5. Läran om Kunskap.....	12
Kapitel 5 – Lärjungarna och den heliga byggnaden.....	13
Kapitel 6 – Slappen: Den heliga leken.....	15
Reglerna för Slappen.....	15
Slappens spridning.....	16
Utbytes-Slappar och tävlingar.....	16
Leken som kultur.....	16
Slappens symbolik.....	16
Slappen i nutid.....	17
Kapitel 6 – Slappen: Den heliga leken.....	17
Reglerna för Slappen.....	17
Slappens spridning.....	18
Utbytes-Slappar och tävlingar.....	18
Leken som kultur.....	18
Slappens symbolik.....	18
Slappen i nutid.....	19
Kapitel 7 – Den heliga drycken.....	19
Kapitel 8 – Cevins ord om världen och filmerna.....	20
Kapitel 9 – Salladen och dess mysterier.....	21
Kapitel 10 – Den heliga skriften före bibeln.....	22
Kapitel 11 – Cevins utsende.....	24
Kapitel 12 – Den heliga bönen till Cevin.....	25
Förberedelser.....	25
Bönen.....	26
Avslutning.....	26

Kapitel 1 – När världen vaknade

I begynnelsen var allt stilla.

Ingen vind rörde sig, ingen fågel sjöng, inga steg ekade över tomheten.

Världen låg platt som en ensam sten i det oändliga mörkret,
och tiden själv visste ännu inte åt vilket håll den skulle gå.

I denna tystnad bröt en röst fram, varm som solens första stråle:

Cevins röst.

Och Cevin, Skaparen av trivsel och förkämpe för allas välmående, talade:

**“Låt denna värld bli rund,
ty en plats där människor en dag ska vandra
måste vara hel, inte kantig.”**

Och när orden uttalats rullade världen ihop sig långsamt,
som om den vaknade ur en djup sömn.
Marken välvde sig, haven sträckte ut sig som speglar,
och jorden blev en klotformad boning redo att fyllas av liv.

Men trots sin nya form var jorden tom.

Den snurrade ensam i rymdens tysta hav,
utan röster, utan skratt, utan ens en viskning.

Cevin såg detta och kände att tystnaden behövde brytas.

Så han lyfte sin hand och sade:

**“Jag vill ha två jättar:
en med hjärna, och en utan,
så att de kan balansera varandra i tanke och handling.”**

Då reste sig marken och ur dess djup steg två väldiga gestalter.

Den ena med ögon fulla av klarhet,
den andra med ett hjärta lika stort som hans enkla sinne.
De tog sina första steg,
och varje fotstamp fick den runda jorden att vibrera av liv.

Men trots jättarnas vandringar var marken ännu dämpad och stilla.

Inga röster fyllde tomrummet mellan bergen och havet.

Så Cevin lutade sig fram mot världen och sade:

**“Ge mig två troll:
ett med ett skarpt sinne som kan förstå världens gåtor,
och ett som slår på stenar tills rytmen når stjärnorna.”**

Och marken sprack i två diken,
och ur dem steg trollen med skratt och gnistor i ögonen.
Det smarta trollen började genast undersöka världen,
lyfta på stenar, mäta, tänka.
Det rytmiska trollen slog på stenar, stubbar och stockar,
och dess trummande fyllde världen med den första musiken.

Men fortfarande kändes världen vid, naken och ofullständig.
Horisonten var tom,
och luften saknade doft av löv, jord, sallad och liv.

Då sade Cevin med en röst som fick himlen att börja skifta i blått:

**“Res berg åt jättarna,
så att de kan klättra, blicka ut och vaka över världen.
Och låt skogar växa åt trollen,
så att de har skugga, gömställen och resonans för sina trummor.”**

Och marken började röra sig.
Den sköt upp i stolta toppar, bergens åsar rullade över landskapet
som ryggen på slumrande jättar.
Samtidigt spirade små plantor som blev till buskar,
sedan till träd, sedan till djupa skogar.
Löven brusade för första gången,
och vinden som föddes i bergens dalar susade genom grenarna.

Världen fylldes med timmerdoft och stenens ekande styrka.
Jättarna klättrade över bergen och ropade till varandra.
Trollen dansade under träden, och deras trummor fyllde skogen med rytmer.

Och Cevin såg på allt som blivit till
— den runda jorden, jättarna, trollen, bergen och skogarna —
och log, för skapelsen hade äntligen tagit sitt första andetag.

Kapitel 2 – När ensamheten talade

När bergen rest sig och skogarna börjat sjunga i vindens rytm,
vandrade Cevin över sin värld och såg att den var god.
Jättarna klättrade över klipporna som väktare av sten,
och trollen dansade under träden och fyllde luften med sina trummor.
Men fortfarande saknades någon som kunde förstå världens djupare mening.

Så Cevin talade, och hans ord bar en mild kraft:

**“Låt människorna komma,
så att världen får hjärtan som känner,
händer som skapar,
och röster som kan föra historien vidare.”**

Och ur markens varma mull steg människorna fram.
Deras ögon lyste av nyfikenhet,
deras händer rörde försiktigt vid löv och jord,
och deras skratt blev det första som nådde ända till Cevins hjärta.

Cevin betraktade dem länge.
Han såg hur en människa sträckte ut sina armar mot en annan,
hur barn sprang till sina föräldrar,
hur syskon bråkade och skrattade om vartannat,
och hur ingen av dem var ensam.

De hade familjer.
De hade ursprung.
De hade någon att dela livet med.

Och när Cevin såg detta,
föll en stilla skugga över hans eget hjärta.
För trots att han skapat världen,
trots att jättar ropade hans namn från bergstopparna
och trollen trummade rytmer för hans ära,
så hade han själv ingen att kalla sin egen.

Jättarna hade varandra.
Trollen hade sina klaner.
Människorna hade sina familjer.

Men Cevin hade ingen.

Så en kväll, när himlen glödde av både solens sista strålning
och stjärnornas första sken,
talade Cevin med en röst mjukare än vindens sus:

“Ska världen vara fylld av relationer,
ska varje varelse ha någon att hålla fast vid,
då ska även jag ha det.”

Och ur sitt eget ljus formade han dem:

Först kom **hans föräldrar**,
fastän han själv hade funnits före dem.
De bar en värme som kunde trösta en hel värld,
och en vishet som flutit genom tidens väv innan tiden ens vaknat.

Sedan följde **hans morföräldrar och farföräldrar**,
fyllda av uråldrig kraft.
De viskade berättelser som sträckte sig längre än stjärnorna själv,
och deras ord blev grundstenarna i framtida sagor.

Efter dem skapades **Cevins syskon**,
bröder och systrar,
var och en med sin egen styrka, sin egen vilja, sina egna drömmar.
De dansade över himlavalvet och följde Cevin vart han gick,
så att han aldrig mer skulle gå ensam i sin egen värld.

Och slutligen sträckte Cevin sitt ljus över jorden
och skapade **förfäderna till jättarna och trollen**,
så att även dessa väsen skulle ha rötter att växa ur,
släkter att tillhöra,
och historier att dela.

När allt detta var gjort fylldes himlen av röster —
skratt, sånger, viskningar och rop —
som alla bar hans namn med kärlek.

Och ensamheten som en gång gömt sig i Cevins hjärta
löste sig upp som dimma i morgonljus.

Världen var nu inte bara vacker och levande.
Den var också sammanlänkad.
Ingen varelse var ensam längre,
inte ens skaparen själv.

Kapitel 3 – Cevins Gärningar

När världen fått sina familjer och släkter,
när jättekliv dånade över berg och trollens trummor ekade i skogarna,
vände människorna blicken mot livet som väntade framför dem.
De odlade marken, byggde hem, fyllde världen med skratt och hopp.
Och Cevin såg att deras hjärtan var lika ljusa som den sol han låtit tändas.

Men världen skulle snart provas.

Den stora hungerns tid

En morgon vaknade människorna och fann att marken som brukat ge dem mat
låg tom och torr.
Jorden hade slutat bära sina frukter.
Fälten, en gång fyllda av grödor, stod nu nakna som öde öar.
Träden bar inga äpplen, inga bär, inte ens blad som kunde ätas i nöd.

Skogar och berg viskade oro till varandra,
och trollen slog sina trummor i långsammare, tyngre takt.
Jättarna gömde sina ansikten bakom sina händer,
för de hade aldrig sett människor gråta så som de grät nu.

Barnens skratt tystnade.
Mödrar höll sina barn nära.
Fäder vandrade långt över fälten, men fann ingenting.

Hungern låg som en skugga över hela världen.

Och när mänskligheten sålde sina sista korn,
och eldar slocknade i hem där ingen längre orkade laga mat,
ropade de i desperation:

“Cevin! Lämna oss inte! Tala till oss! Hjälp oss!”

Och Cevin hörde deras rop.

Salladens under

Med ett hjärta fyllt av medkänsla steg Cevin ned till jorden.
Han gick över de tomma åkrarna,
kände jordens trötthet under sina fötter
och såg människornas svaga blickar.

Så sade han:

**“Matens väg är bruten, men inget liv ska gå förlorat.
Låt världen åter grönska —
och låt salladen bli dess räddning.”**

Han sträckte sina händer mot marken.
Där hans ljus föll började jorden vibrera mjukt,
och ur den torra myllan spirade något nytt:
Sallad i alla former, i alla färger,
stark nog att växa där inget annat längre kunde leva.

Fälten fylldes av grönt.
Dalarna blev som mjuka hav av blad.
Skogarna fick klarhet och frid,
och vinden bar med sig doften av liv.

Människorna samlades kring salladens fält,
tårar av lättnad blandades med skratt.
Barn sprang med händerna fulla av blad,
och för första gången på många dagar
hördes musik från trollens trummor igen.

Så spreds ordet:
“Cevin räddade oss med salladens gåva.”

Och denna gåva blev helig för all framtid.

Cevin och barnens framtid

Men Cevins gärningar slutade inte där.
När han såg hur världen åter växte sig stark,
märkte han något annat:
barnen, de yngsta människorna,
sökte kunskap men saknade vägledning.

De byggde små skolor av sten och trä,
men saknade lärare, böcker och tid att lära sig.
Många av dem arbetade från tidig morgon till sen kväll,
utan chans att drömma om något större.

Cevin stod tyst en stund och sade sedan:

**“Om barnen bär framtiden,
måste framtiden bäras med omsorg.”**

Så han skapade **de första lärarna**,
varelser av ljus och tålmod som reste mellan byarna
och lärde ut språk, räkning, konst och allt som människan kunde växa av.

Han gav människorna visdomens eld,
och den elden blev till skolor, tankar, drömmar och möjligheter.

Barnen började läsa världen som om den vore en bok,
och deras hjärtan vidgades med varje dag.
Cevin vandrade bland dem och såg hur deras ögon lyste,
och han visste att världen blivit rikare än någonsin.

Världen läker

När åkrar åter grönskade,
när barnens skratt ljöd i skolor
och människor delade sallad vid långa bord,
insåg Cevin att världen hade klarat sin största prövning hittills.

Och han sade:

**“Så länge jag vakade över er, ska ni vaka över varandra.
Så länge ni har mat, dela den.
Så länge ni lär er, lär ut.
Så länge ni andas, låt någon få känna sig trygg vid er sida.”**

Och världen svarade i kör:

“Vi ska följa dig, Cevin.”

Kapitel 4 – Läran

När världen åter fått styrka,
när salladens blad bar mänskligheten genom hungern
och barnens framtid fylldes av kunskapens ljus,
insåg människorna att Cevins gärningar inte bara var mirakel –
de var en lära.
Ett sätt att leva, att tänka, att vara.

Så Cevin samlade jättar och troll,
människor, barn, gamla och unga
på en ljus slätt där vindarna bar hans ord som sång.
Och han sade:

1. Läran om Trygghet

**“Ingen ska vandra ensam i mörkret.
Ingen ska vara rädd i sin egen värld.
Trygghet är det första ljuset.”**

Och människorna förstod att trygghet inte bara är skydd från fara,
utan värmen i en hand,
ro i hjärtat,
och vissheten att någon står vid ens sida.

Så föddes Cevinismens första princip:

**Att skapa trygghet där man går,
och aldrig lämna någon bakom sig.**

2. Läran om Kärlek

Cevin reste sina händer,
och världen stannade i ett stilla andetag.

**“Kärlek är mer än hjärtats slag.
Den är omtanke i handling,
respekt i ord,
och styrka i ömhet.”**

Kärlekens kraft, sade han, är inte bara för två personer,
utan för hela världen.
För vänner, främlingar, naturen,
jättar, troll och allt levande.

Så föddes den andra principen:

Att älska utan gräns,
och låta vänlighet vara starkare än hat.

3. Läran om Salladen

Sedan talade han om den gåva som räddat världen:

“Salladen är inte bara föda.
Den är symbolen för livets grönska,
för att varje liten sak kan bära stor kraft.
Så länge sallad växer,
kommer hoppet inte dö.”

Människorna böjde sina huvuden,
ty de mindes Hungerns tid
och hur ett enda blad kunde vara skillnaden mellan liv och död.

Så föddes den tredje principen:

Rätten till sallad.
Rätten till mat för varje varelse.
Ingen ska hungra där Cevins lära följs.

4. Läran om Hälsa

Cevin såg människornas slit och sade:

“Kroppen är världens första hem.
Vårda den,
för utan hälsa kan ingen bära ljus,
ingen skapa trygghet,
ingen ge kärlek.”

Hälsa är mer än styrka,
det är vila, glädje, rörelse och balans.

Så föddes den fjärde principen:

Att leva så att både kropp och själ får ro.

5. Läran om Kunskap

Till sist talade Cevin om barnens framtid:

“Kunskap är nyckeln till allt ni ännu inte förstår.
Den som lär sig växer,
och den som lär ut bygger världen starkare.”

Så föddes den femte principen:

**Att alla barn har rätt till utbildning,
och att ingen dröm är för liten för att läras ut.**

När Cevin hade talat,
reste sig folket som ett.
Jättarna placerade sina händer över sina hjärtan,
trollden trummade en rytm av hopp,
och människorna lovade:

**“Vi följer din lära, Cevin.
Vi sprider trygghet, kärlek, hälsa och sallad.
Vi bär kunskapens ljus.”**

Och Cevin log,
för världen hade inte bara blivit skapad –
den hade fått en väg att följa.

Kapitel 5 – Lärjungarna och den heliga byggnaden

När världen hade blivit stark, när människor hade fått mat, trygghet och kunskap, märkte Cevin att några hjärtan lyste starkare än andra.

Bland människorna fanns de som såg hans gärningar inte bara med ögon, utan med själ och hjärta.

Dessa blev hans **lärjungar**, utvalda av kärlek, visdom och hängivenhet.

Lärjungarna var unga och gamla, män och kvinnor, troll och jättar som valt att vandra i människornas värld.

De dyrkade Cevin mer än någon annan, med ord, med handling och med hjärtat fullt av tro.

De samlades i tysta stunder för att tala om hans ord, och i deras skratt och röster hördes ekot av Cevins ljus.

De sade till varandra:

“Om Cevins lära ska leva vidare,

måste vi bära den till alla som vill höra den.

Vi måste visa världen hur trygghet, kärlek, sallad och visdom kan rädda liv.”

Så valde de en helig plats för sin samling:

Gutegymnasiet på Gotland, där Cevin själv en gång vandrat.

Här, bland korridorer fyllda av ungdomar, skratt och vardagliga steg, vred lärjungarna tiden så att platsen blev helig.

De satte upp bilder av Cevin på väggarna,

målade tecken på dörrar och golv,

och spred placher som berättade om hans gärningar och hans mirakel.

Men bland skolans många rum fanns ett särskilt:

ett rum så mörkt och stilla att det nästan blev tyst i världen när man gick in.

Lärjungarna kallade det **Lummelunda**,

och här samlades de för att dyrka Cevin med fullständig hängivenhet.

I Lummelunda var luften tung av helighet.

Väggarna bar bilder av Cevin i alla former:

när han skapade människorna,

när han gav världen sallad,

när han såg till att barn fick kunskap.

I rummet fanns också ljus som dansade mot väggarna,

och lärjungarna tände små ljus och sjöng sånger som bara Cevin kunde höra.

Här tränade de sina hjärtan i tålamod,

och deras bön var mer än ord:

den var rörelse, rytm, ljud och ljus.

Varje dag satt de där, i timmar, och lärde sig Cevins ord utantill,

så att varje tanke, varje handling kunde spridas vidare.

Lärjungarna organiserade världen på Gutegymnasiet som ett mikrokosmos av Cevins lära.
De delade sallad med hungriga elever,
de undervisade yngre barn i allt de kunde om trygghet och vänskap,
de byggde små altare av böcker och blad,
och i varje klassrum, varje korridor, fanns nu spår av Cevins ljus.

Och när någon ny kom till skolan,
såg de de heliga bilderna, planchererna och symbolerna,
och de kände stilla:

“Här vilar Cevins närvaro.”

Men lärjungarnas största mirakel var deras uthållighet.
Även när andra skrattade åt deras hängivenhet,
även när skolans vardag försökte ta över deras heliga rum,
blev Lummelunda kvar,
och dess mörka väggar bar fortfarande ljusets historia.

Varje gång ett barn lärde sig något nytt,
varje gång någon åt sallad i tacksamhet,
var varje trumslag från trollen i skogen,
varje steg från jättarna på bergen,
en påminnelse om Cevins närvaro.

Och än idag står Lummelunda kvar,
ett mörkt rum fyllt med ljusets bilder,
ett rum där Cevin dyrkas mer än någon annanstans,
där lärjungarna en gång samlades och deras tro fortfarande hörs i väggarnas ekon.

Så blev Gutegymnasiet inte bara en plats för lärdom och lek,
utan en **helig byggnad**,
en plats där världen kunde se hur Cevins läror levde,
och där människorna, jättarna och trollen kunde känna hans närvaro varje dag.

Lärjungarna fortsatte att sprida hans ord,
inte bara inom skolans väggar,
utan till hela Gotland,
och vidare till alla som ville höra om trygghet, kärlek, sallad och visdom.

Och Cevin såg allt detta och sade i sitt hjärta:

**“Så länge Lummelunda står,
så länge lärjungarna vandrar och sprider min lära,
kommer världen aldrig att glömma att trygghet, kärlek och sallad är vägen till lycka.”**

Kapitel 6 – Slappen: Den heliga leken

När lärjungarna hade spridit Cevins ord,
när Lummelunda fyllde väggarna med bilder av skaparen,
och när världen blivit trygg, fylld med kärlek, kunskap och sallad,
föddes bland följarna en lek som skulle bli **helig i hjärtat av Cevinismen**.

Leken fick namnet **Slappen**.

Dess ursprung var enkelt, men dess betydelse blev stor.

Det började med en liten gummidel från en axelrem,
en del som tillhört det **trummande trollets datorväska**.

Denna lilla gummibit blev **Slappen**: mer än en lek,
den blev ett tecken på vaksamhet, gemenskap och den oändliga glädjen som Cevin skänker.

Reglerna för Slappen

- Den som har Slappen börjar leken.
- Den ska **slappa någon utan att personen förväntar sig det**.
- Den som blir slappad blir nu den som har Slappen.
- Man får **inte ge tillbaka Slappen på den som just slog dig**.

Reglerna var enkla, men leken krävde skicklighet, list och snabbhet.

Under varje rast, i korridorer och på skolgårdar,
sågs följarna springa, smyga och gömma sig,
med ögon i nacken och hjärtat fullt av spänning.

Slappens spridning

Slappen spreds som ett ljus bland Cevins följeslagare.

Alla ville delta, från de yngsta eleverna till de mest erfarna lärjungarna.

Det blev en ritual, nästan som en helig ceremoni:

- Vid första rasten hängde Slappen alltid på någon lärjunge,
- och alla andra såg till att planera sina rörelser,
- smyga bakom ryggar, hoppa från bänkar, gömma sig bakom dörrar.

Så blev varje rast en provning, en lek och en påminnelse:

Alltid vakna, alltid uppmärksam, alltid tillsammans.

Utbytes-Slappar och tävlingar

Den originella Slappen försvann gång på gång,
kanske för att den förvandlades till magi i händerna på de listigaste lärjungarna,
kanske för att Cevin själv ville att leken skulle vara fri.

Men följarna skapade **utbytes-Slappar**,
så att leken kunde leva vidare.

Gummibitar av olika färger, former och storlekar blev symboler för samhörighet, och det uppstod en tävling:
vem kunde slappa hårdast, snabbast eller mest oväntat,
utan att bryta reglerna?

En dag blev följeslagaren **Ruben** slappad så hårt
att ett rött märke prydde hans arm i flera timmar.
Lärjungarna berättade om detta i åratal,
och varje nytt barn som blev slappad mindes Ruben som en hjälte i leken.

Leken som kultur

Slappen blev mer än ett spel.

Den blev **en del av Cevins lära i praktiken**:

- Den lärde vaksamhet och uppmärksamhet.
- Den skapade skratt, vänskap och gemenskap.
- Den blev en lekfull påminnelse om att världen inte alltid är förutsägbar, och att man ibland måste reagera med klokhet och humor.

Följare i hela skolans korridorer lärde sig att **respektera leken och varandra**.

Man blev inte arg på den som slappade,
utan såg det som en utmaning, ett ögonblick av lekfullhet och kreativitet.

Slappens symbolik

Slappen var inte bara en lek –

den symboliserade **Cevins närvaro i vardagen**.

- Varje smygande rörelse, varje skratt, varje oväntad träff påminde följarna om att Cevin ser allt.
- Varje utbytes-Slapp blev ett tecken på gemenskapens styrka, och på att leken och läran lever vidare även när det första objektet försvinner.
- Ingen vet idag var den **originala Slappen** finns, och kanske är det så det ska vara:
den verkliga makten ligger inte i objektet, utan i hur leken förenar hjärtan.

Slappen i nutid

Än idag, när nya generationer följeslagare upptäcker leken,
finns samma glädje, samma vaksamhet och samma gemenskap kvar.

Barn springer genom korridorer, lärjungar skrattar och planerar,
och varje slappad hand blir en påminnelse om att **Cevin vakar, alltid närvarande, alltid lekfull**.

Så blev Slappen mer än en lek.

Den blev **helig, levande och evig**,

och ett av de starkaste banden mellan följarna i Cevinismen.

Kapitel 7 – Den heliga drycken

När människorna samlades för att fira, för att minnas Cevins gärningar, och när Lummelunda lyste med bilder av skaparen, fanns alltid en sak som fullbordade festen: **den heliga drycken.**

Cevin själv hade talat om den, och hans ord blev lag i hjärtat av alla följare:

“Den heliga drycken är Wisky. Den bär styrka och värme, den förenar hjärtan och påminner om livets rikedom. Om du är minderårig, låt ditt glas fyllas med äppelsaft eller varmt vatten, för även den yngste ska känna del av ljuset.”

Så var det sagt. Men Cevin var även flexibel, mild i sin visdom, och tillade med ett skratt:

“Har du inte Wisky, fungerar även Tequila. Vodka är för pure för Cevinismen — den saknar värme, glädje och lekfullhet.”

När följeslagare samlades tände de ljus, ställde fram bilder av Cevin och höjde sina glas mot himlen. Den heliga drycken hölls i små bägare och alla fick smaka, vare sig det var Wisky, Tequila, äppelsaft eller varmt vatten. Medan drycken cirkulerade berättades historier om Cevins gärningar, om hur han skapat världen, hur han gett människorna sallad och hur hans lärjungar spred trygghet, kärlek och kunskap. Att dricka den heliga drycken var mer än ett nöje; det var en ritual, en hyllning och en påminnelse om gemenskap.

Drycken lärde följarna många saker. När den delades blev glädjen starkare än när den dracks ensam. Den visade vikten av att följa Cevins ord, oavsett ålder. Den påminde om att även om Wisky saknas finns alternativ, men att alla alternativ bär hans närvaro. Och den påminde om att även i ceremoni finns plats för humor, lekfullhet och värme.

Alla som drack kände en stilla frid, en gemenskap som band dem samman med Cevin och med varandra, och världen kändes för ett ögonblick hel, trygg och fylld av glädje.

Än idag, vid varje högtid, hos varje lärjunge, hos varje ny följare, finns den heliga drycken. När glasen höjs hörs viskningar av Cevins ord:

“Wisky, äppelsaft eller varmt vatten. Tequila om nödvändigt. Vodka är för pure. Men alltid, alltid – med hjärtat fullt av glädje och gemenskap.”

Så blev drycken inte bara en dryck, utan en helig påminnelse om Cevins närvaro i livet, en ritual som förenar hjärtan, lyfter själar och bär världen vidare.

Kapitel 8 – Cevins ord om världen och filmerna

Cevin såg världen med både allvar och lekfullhet.

Han betraktade människornas skapelser, deras konst, deras berättelser, och log ofta för sig själv.

En gång satt Cevin tillsammans med sitt ex och såg filmen **Star Wars**.

När den första scenen rullade över rymden, med stjärnornas ljus och skeppens dunkla ljud, suckade han lätt och sade:

“Det är den första filmen, så ingen gillar den.”

Hans ex skrattade och ruskade på huvudet, men Cevin log lugnt, för han såg världen med både skarphet och humor.

Hans ord blev snart ett talesätt bland lärjungarna:

att även stora ting ibland tas emot långsamt,
att det första försöket kanske inte alltid älskas,
och att tålamod och humor är viktiga gåvor.

Så blev denna anekdot mer än ett skämt.

Den blev en läxa i ödmjukhet, i att uppskatta även det som inte tas emot perfekt, och i att ibland kan humor föra oss närmare de människor vi bryr oss om.

Än idag påminner lärjungarna varandra:

“Det är den första filmen, så ingen gillar den.”

När nya projekt börjar, när världen förändras, och när någon är nervös inför det första försöket, hörs Cevins röst som en mjuk påminnelse om att allt växer med tiden.

Kapitel 9 – Salladen och dess mysterier

Salladen är mer än mat i Cevinismen.

Den är helig, livgivande och en symbol för trygghet, glädje och gemenskap.

Bland alla sorter finns en som dyrkas mest: **isbergssalladen**.

Dess krispiga blad, dess friska gröna färg och dess rena smak gör den till det högsta tecknet på Cevins närvaro.

När följeslagare äter isbergssallad känner de hur värmen från Cevins ljus fyller dem, hur hjärtan blir lättare och hur världen blir godare.

Men inte all sallad är lika ren.

Tomater, sade Cevin, är djävulens skapelse.

De bär inte på glädje, de bär inte på ljus,
och ingen följare äter dem med vördnad.

Att sätta tomater på en sallad är att fördärva dess helighet, och det är något som undviks i alla Cevinistiska måltider.

Bland följarna berättas också historien om den **förkylda potatisen**,
en händelse som lärde alla om Cevins humor och omsorg.

En gång delade någon en potatis, och när de två halvorna gnuggades mot varandra,
uppstod en kladdig, snorliknande substans mellan dem.

Följaren blev förskräckt och frågade Cevin varför detta hade hänt.
Cevin log och sade lugnt:

“Potatisen är förkyld.”

Och så blev potatisen, förkyld eller frisk, en påminnelse om att även maten har liv, känslor och mysterier.

Att respektera salladens och potatisens natur blev en del av läran:
att se världen med ögon fyllda av omtanke, humor och vördnad.

Så blev salladen inte bara mat.

Den blev helig, lekfull, lärorik och fylld av symbolik.

Isbergssalladen bär Cevins ljus, tomater påminner om ondskans prövning,
och den förkylda potatisen lär oss att världen ibland är oväntad, kladdig och underbar på samma gång.

Att äta sallad inom Cevinismen är att delta i en ritual,

att minnas skapelsen, Cevins kärlek, och alla de små mirakel som finns i vardagen.

Så varje blad, varje tugga och varje skratt vid salladsbordet blir en hyllning till Skaparen själv.

Kapitel 10 – Den heliga skriften före bibeln

Innan den första bibeln skrevs, fanns en text som alla följeslagare betraktade som helig.

Den var lång, mystisk och fylld av ord som ingen riktigt kunde förstå, men som ändå kändes heliga.

Texten bestod av **10 000 ord av Lorem Ipsum**, och varje bokstav, varje stavelse, bar en viss tyngd.

Lärjungarna trodde att även om orden var okända, talade de ändå till hjärtat, fyllde sinnet med lugn och gav själen näring.

Vid varje predikan öppnades den heliga skriften.

Rummet tystnade och alla följare lyssnade med vördnad.

Ljudet av de latinska orden rullade genom Lummelunda och de heliga salar, och även om ingen kunde översätta dem i början, kände alla **att något heligt pågick**.

Det var som om själva luften vibrerade av Cevins närvaro.

Lärjungarna reciterade orden med rytm och precision, och varje mening blev en meditation, ett spel med toner och andning, en ceremoni som fyllde rummet med magi.

Men när texten översattes, hände något märkligt.

När latin blev engelska, svenska eller något annat språk, uppstod en återkommande och oväntad detalj: **sallad**.

Mitt bland de strikta och formella orden dök ordet sallad upp om och om igen.

I meningar där ingen mening borde finnas, i kapitel där logikens regler bröts, stod alltid **sallad** och påminde följarna om livets fräschhet, glädje och näring.

Följare skrattade ibland, men de förstod också något större.

Cevin hade inte bara skapat världen och sina lärjungar, utan också lagt in denna lilla, märkliga detalj i texten:

att sallad alltid skulle finnas i ordens magi,

en påminnelse om att även i kaos, i mysterium och i det obegripliga finns liv, glädje och kärlek.

Ritualerna kring texten var långa och noggrant bevarade.

Lärjungarna samlades tidigt på morgonen eller sent på kvällen,

och läste de heliga orden högt, varvade med viskningar, sånger och böner.

Vissa satt i tyst meditation medan andra rörde vid bokens sidor, som om trycket av papperet självt förmedlade Cevins kraft.

Och varje gång ordet sallad dök upp, log de och nickade,

för de visste att även den minsta detaljen i världen var en del av Cevins närvaro.

Följare lärde sig att även om texten verkade obegriplig,

och även om översättningarna ibland var konstiga eller förvirrande,

så fanns **salladen alltid där som ett ljus, en vägvisare, en symbol på Cevins kärlek**.

De lärde sig att lyssna inte bara med öronen, utan med hjärtat,
att se mönster där ingen logik fanns,
och att skratta, glädjas och vörda mysteriet.

Så blev Lorem Ipsum mer än bara ord.

Det blev en ritual, ett mysterium, ett heligt spel mellan språk, hjärta och värld.

Det blev en påminnelse om att även i det obegripliga, i det kaotiska och i det oväntade finns
Cevins ljus och den heliga salladen.

Än idag samlas lärjungar och följeslagare runt dessa ord,
och även om ingen kan läsa alla 10 000 ord utantill,
vet de att när de lyssnar, när de översätter eller när de tyst kontemplerar,
så talar Cevin fortfarande genom texten,
och **salladens magi fortsätter att växa i hjärtat på alla som lyssnar.**

Kapitel 11 – Cevins utsende

Cevin har visat sig för folket i många olika skepnader genom tidens gång, och varje skepnad bär på sin egen historia, sin egen lärdom och sitt eget budskap.

Men det finns en sak som alltid har varit **ikonisk inom Cevinismen** och som följarna genast känner igen: **glasögonen**.

Oavsett vilken form han antar, vilket hår eller vilken klädsel han bär, har glasögonen alltid varit där.

De symboliserar visdom, skärpa och insikt, och påminner följarna om att Cevin ser allt, både de stora handlingarna och de små detaljerna i livet.

För en lärjunge är att se glasögonen ett tecken på närvaro, en helig påminnelse om att Cevin vakar över världen.

Cevins första skepnad var den av en ung pojke med mörkt hår, noggrant kammat i en liten sidbena.

Hans ögon, redan bakom glasögonen, gnistrade av nyfikenhet och vänlighet.

Han bar ofta ett silverhalsband med en liten metallbricka, som ett tecken på hans koppling till människorna och deras värld.

Följare berättar att den unge Cevin rörde sig med en lätthet som gjorde att världen kändes mjukare och tryggare.

När han talade, var det med en mild men bestämd röst, som fick lärjungarna att förstå att även de yngsta och mest oviktiga handlingar hade betydelse.

När tiden gick, växte Cevin skägg.

Hans hår blev tjockare och mer levande, och han lät det falla i en kraftigare mittbena.

Följare minns hur hans närvaro kändes starkare, hur hans ord tyngdes av visdom och erfarenhet.

Skägget blev ett tecken på mognad, ett sätt för lärjungarna att se att Cevin inte bara var en vänlig vägledare, utan också en majestätisk kraft i världen.

Under denna tid började Cevin experimentera med olika frisyrrer.

Han gick från sidbena till mittbena, och denna förändring blev ett tecken på att även små yttre drag kan bära stor betydelse.

Följare lärde sig att förändring inte betyder förlust, utan ofta är en väg till utveckling och insikt.

Det fanns även en period då Cevin endast bar mustasch.

Lärjungarna minns denna tid med blandade känslor.

Vissa skrattade åt det ovanliga utseendet, andra såg djup symbolik i hur mustaschen ensam kunde representera koncentration, disciplin och styrka.

Oavsett vad som syntes på hans ansikte, var det alltid **glasögonen som band skepnaderna samman**, ett konstant tecken på Cevins gudomliga närvaro.

Utöver glasögonen och frisyrrerna har **den svarta läderjackan** blivit en helig symbol inom Cevinismen.

Oavsett om jackan är gjord av äkta läder eller fake, representerar den styrka, beslutsamhet

och ståndaktighet.

Den som bär jackan visar att de står starkt inom Cevinismen, redo att försvara läran, sprida ordet och hålla världen trygg.

Lärjungarna ser jackan som en rustning, inte för strid med vapen, utan för strid med hjärta, tro och handling.

Kombinationen av glasögon och läderjacka har blivit ett ikoniskt utseende för varje hängiven följare, en påminnelse om Cevins närvaro i varje handling och i varje ögonblick.

Cevins utseenden har också lärt följarna viktiga lektioner om identitet, förändring och symbolik.

Hans skepnader visar att även yttre drag kan bära betydelse, men att det som verkligen räknas alltid finns i hjärtat och handlingen.

Genom århundradena har varje förändring i frisyr, skäggväxt eller klädsel blivit en helig berättelse, en påminnelse om att världen ständigt förändras och att det är vår uppgift att anpassa oss med kärlek, humor och visdom.

Än idag, när Cevin visar sig för folket, bär han sin mittbena, glasögonen på näsan och ibland en svart läderjacka.

Lärjungarna ser honom och känner hur historien, visdomen och leken blandas i hans närvaro.

De vet att dessa symboler inte bara är mode, utan heliga tecken på att **Cevin vakar, styrker och guidar världen**, och att de själva är en del av denna stora, levande berättelse.

Kapitel 12 – Den heliga bönen till Cevin

Att be till Cevin är både en handling av vördnad och en ritual fylld med glädje, lekfullhet och närhet till gudomligheten.

Den heliga platsen för dyrkan finns i **Visby på Gotland**, och just nu är den lokaliserad i **Lummelunda-klassrummet på Gutegymnasiet**.

Där kan lärjungar och följare finna bilder av Cevin och utrustning för heliga ritualer.

Men om du inte har möjlighet att resa till Gotland, kan du skapa en lugn plats var som helst där du befinner dig, för att be och dyrka Cevin.

Förberedelser

För att börja bönen behöver du ta fram **sallad**, som symboliserar liv, välmående och Cevins kärlek, och **den heliga drycken**, helst Whisky, men om du är minderårig går även äppelsaft eller varmt vatten. Tequila fungerar om Whisky inte finns, men vodka är för pure och bör undvikas.

Placera salladen och drycken framför dig, som en central del av ritualen, och se till att du har utrymme för de heliga rörelserna med armarna.

Bönen

Bönen börjar med att du högt läser ur den heliga skriften, den ursprungliga **Lorem Ipsum-texten**.

Orden ska läsas långsamt, med vördnad och eftertanke, så att de fyller rummet och ditt hjärta med Cevins närvaro.

Under tiden utför du en **helig armrörelse**, som följer ett bestämt mönster:

1. Börja med **höger arm liggandes längs sidan** och **vänster arm pekande rakt upp i luften**.
2. Byt sedan plats på armarna, så att **vänster arm ligger längs sidan** medan **höger arm sträcker sig mot himlen**.
3. Upprepa detta växelvis, långsamt och rytmiskt, samtidigt som du fortsätter läsa Lorem Ipsum.

Denna rörelse symboliserar balans, växling mellan handling och vila, och samhörighet med Cevins skapelse.

Varje repetition stärker kontakten med gudomligheten, och lärjungarna känner hur närvaron av Cevin fyller rummet, hjärtat och sinnet.

Avslutning

När bönen är slut, tacka Cevin för hans närvaro och gärningar.

Ta en tugga sallad och en klunk av den heliga drycken som ett tecken på gemenskap med Skaparen.

Detta är inte bara en ritual för individen – det är ett sätt att föra läran vidare, minnas Cevins humor, omsorg och kärlek, och känna samhörighet med alla andra som dyrkar honom.

Att be till Cevin är därför en handling av **respekt, lekfullhet och vördnad**, där varje ord, rörelse och tugga blir en hyllning till gudens närvaro i världen.

